Quaresma - Diumenge de Rams

Per Administrador el dg., 13/04/2014 - 09:00

Is 50,4-7
Fl 2,8-9
Mt 26,14; 27,66

DIUMENGE DE RAMS I DE LA PASSIÓ DEL SENYOR: L'HOME JUST Intentaré ser breu. Díficil tasca en aquesta immersió en el misteri de la passió, mort i resurrecció de Jesús. ***a) Jesús, l'Home Just*** No hi ha disfresses. No és el Déu difressat d'home per enganyar-nos. Déu es fa home. I això té les seves conseqüències. És la seva missió: portar justícia, restablir lligams, donar paraula a l'amor per sobre de tota mort. Ell que era de condició divina és l'Home en completa donació. I donar no és un bescanvi. El regal és Ell mateix. I ho fa amb total gratuïtat, aquella que no mira condicions sinó que és incondicional. Inesperat, sense dubte. Però, en definitiva: Qui no espera que Algú es doni en gratuïtat? Qui no espera un amor que no retregui? Qui no espera un amor no com a ideal sinó un "tu a tu"? Més encara, qui no espera un amor que entendreixi la nostra vida? El qui és de condició divina es fa home: és el Déu solidari, qui crea lligams, la Nova Aliança, esposant-nos a Ell, cada vegada més. És la seva missió i el seu servei. El Servent, aquell Just – qui restableix – s'abaixa. Magnífic gest. Sublim dignificació per a nosaltres. Déu serveix. Déu Humil, s'agenolla davant l'home fent-se home. N'és tota la seva vida: aquell perfum vessat a Betània, aquella abraçada entre uns i altres, aquelles dures paraules al cor de pedra dels homes, aquella tendresa als cecs, aquell camí emprès des d'una menjadora. Ell s'agenolla. I el moviment d'abaixar-se conclou en la Creu: 1. Acte cru, atroç. Reservat als *humiliores*, aquells de condició inferior. Era la seva missió: l'home just es posa en el darrer lloc, en l'extrem de l'amor; 2. Esdeveniment públic, vergonyós. El pecat és vergonya i ens avergonya. Allà es posat el Servent Just, Déu fet home, en la perifèria de Jerusalem. Allà esdevé el centre, allà s'acompleix les seves paraula, allà és la Paraula de Déu, allà és la Passió i la Glòria, allà és on comença una nova història, de generació en generació, és la Passió de Déu per a l'home i la seva justícia. I Déu exalça l'Home Just, a Jesucrist. Fill seu, moviment del Pare cap els Homes i dels Homes vers Déu. ***b) Misteri diferent, no ens deixa indiferents*** Hi ha un color per excel.lència: el vermell. Vermell de qui és testimoni (màrtir), vermell de qui estima amb passió, vermell d'un cor que batega. És el color d'avui. Un color que ha fet i fa història. Déu despullant-se de la seva riquesa es fa pobre per a enriquir-nos (cf. 2 Co 8, 9). I en quantes "Jerusalems" entra avui! Ell s'adentra en les entranyes de la vida. Màxima encarnació. La veritat és encreuada a nom d'allò més convenient. Crucificat l'amor per no saber entendre. Déu abraça la creu per exaltar l'amor i ser-ne Ell qui doni la seva Paraula. El silenci de la mort, de l'egoïsme, de la corrupció, de les entranyes polítiques, dels marges... tot silenci sepulcral és trencat. Quan creiem que tot resta inmune, sense justícia, aleshores Déu pronuncia el seu crit donant vida el que és mort. Revoluciona el que crèiem, i no deixa indiferents: "Realment aquest home era just". És la confessió del centurió romà. Aquell que diferent no li deixa indiferent. L'esguard a Jesús, quan ens hi posem, la seva vermellor, no deixa indiferent. Provoca. Quina confessió de fe! Pau ho diu en l'himne als cristians de Filip: que tota boca confessi que Jesucrist és Senyor per la glòria de Déu Pare. Quin esguard fem al nostre món des de la Creu? Quina confessió de fe proclamem? ***c) La Creu, arbre de la vida, fe esperançada***l el vermell ens porta a l'arbre de la Creu. Els Rams amb els quals aclamem, provenen de l'arbre. I els pals de la Creu seran en nou arbre de la vida. És arbre. Donarà fruits. Tot al seu temps. Dos pals fan d'arbre. I de l'arbre surt transformació, renovació, mort i vida. Tallar i pulir, recollir el fruit i gaudir-ne. No vull dolcificar la Creu: és el sufriment més amarg i penal, però garantia d'autenticitat com diria Simone Weil. La Creu és arbre, frondós per acollir-lo, poderós per servir-lo. Que aquests dies sants ens endinsem en aquest color vermell de testimoni de qui és Déu. Color de justícia, per deixar-nos personalment impregnar-nos. Impregnar-nos i confessar la nostra fe esperançada. Novalis, poeta alemany, així ho expressa: *Vers Jesús, l'Estimat! Confiança!, el crepuscle vespertí il.lumina extingint-se, a qui l'estima i a l'afligit. Un somni trenca les nostres cadenes i ens submergeix en les entranyes del Pare.* Novalis, *Hymnen an die Nacht* P. Eduard López SJ

ETIQUETES
ENCARNACIÓ FE ESPERANÇA MISTERI